

MOLLY HARPER

Magus tee
ja
Kaastunne

Originaali tiitel:
Molly Harper
Sweet Tea and Sympathy
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Kõik viited ajaloolistele sündmustele, tegelikele inimestele ja kohtadele on fiktiivsed. Muud nimed, karakterid, kohad ja sündmused on autori väljamõeldis ning kõik sarnasused tegelike sündmuste, kohtade ja elavate või surnud isikutega on täiesti juhuslikud.

Tõlkinud Lii Haugasmägi
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Elle Raiend
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2017 by Molly Harper White
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

E06355019
ISBN 978-9949-82-426-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Lõunaosariigi naisele,
kes õpetas mind peekonirasva kasutama
ja teravmeelitsema*

1. peatükk

M argot Cary toetas otsmiku vastu veoauto sooja akent, kui see Georgia auklikul maanteel rappus. Ta sulges möödalibisevate maaliliste vaadete ees silmad. Roheline, roheline, roheline. Kõik oli siin nii neetult roheline.

Roheline ei olnud tema õnnevärv. Kahtlemata polnud see õnnistanud Wesmorelandi botaanikaaiia äsja valminud troopika kasvuhoone avamist. Võib-olla oli olnud väga minna rohelise teemaga nii kaugele. Rohelised laudlinad, rohelised laternad puude otsas rippumas, toitlustusfirma töötajate smaragdrohelised kiki-lipsud. Veel nädalaid hiljem oli tal meeles kelneri kohkunud näoilme, kui ta juurviljakandikuga peoruumi poole suunduval mehel käsivarrest haaras.

Hoolimata Margot' blondist jäisest ilust oli noormees tema puudutuse peale peaaegu eemale hüpanud, kui ta mehe lipsu kohendas. Margot mõõnis, et oli olnud seda üritust organiseerides pisut... nõudlik. Ta oli võtnud tarvitusele kõik abinõud, et see pidulik õhtu oleks sama sujuv kui Rosaline Hewitti hiljuti botoksiga kohendatud kulmukaared. Ta oli lasknud paigaldada parklast sissepääsuni siidist lehetikandiga varikatuse, et

suvine vihm külaliste soenguid ja rõivaid ei rikuks. Ta oli põhjalikult uurinud, kes kutsututest on taimetoitlased või eelistavad gluteenivabu toite, ja koostanud menüü sellele vastavalt. Ta oli tellinud kaks tosinat eksootilist Lõuna-Ameerika papagoid, kes orhideede ja kanntaimede keskel ringi lendlesid, ning parve flamingosid kunstliku kose juurde sulistama.

Ta ei kavatsenud kogu seda hoolikat ettevalmistust nässu keerata toitlustusfirma kelneri pärast, kes ei teadnud, kuidas õigesti kikilipsu kanda.

„Mine,“ ütles Margot, noogutades sooja niiske õhuga võltsdžungli suunas. Mees sisenes vaikides külluslikult valgustatud ruumi.

Margot pöördus ja silmitses kasvuhoonet külaliste vaatevinklist. Esimesed neist olid juba ahhetades ja ohhetades aeda jõudnud. Selle koha kasvuhooneks nimetamine tundus alahindamisena. Klaaspaneelidega kuppel ulatus nelja korruse kõrgusele, lastes troopilistel taimedel vabalt sirguda. Hoolikalt läbi mõeldud kivirajad tekitasid külalistes tunde, nagu jalutaksid nad paradiisis. Teades, kui väga Chicago *rikastest rikkaimad* naudivad kenasid pidusid, olid kasvuhoone haldajad küllalt nutikad, et jätta hoone keskele piisavalt vaba ruumi tantsupõranda jaoks. Margot oli paigutanud kasvuhoonesse küünarnuki-kõrgused lauad ja katnud need säravate siidkangastega. Kuld-LED-lambid tekitasid ruumi loojangukuma ning aeg-ajalt oli lehestiku taustal näha animeeritud jaanimardikaid. Ja kuna seltskonnadaamid ei lange kunagi nii madalale, et einelauda külastada, oli kelneritel kästud suupistekandikutega pidevalt ringi liikuda ümber tohutu krevetitorni keset...

Oota!

„Ei,“ pomises Margot pead raputades. „Ei-ei-ei.“

Ta peatas järgmise kelneri ja haaras temalt kandiku. Kena näoga kolledžipoiss näis olevat ehmunud ja ärevil, kui ürituse peakorraldaja tema käsivarrest haaras. „Sina, võta kaks kolleegi

ning viige väga kiiresti, väga vaikselt ja väga *diskreetselt* see krevetitorn siit minema. Kui keegi küsib, öelge lihtsalt, et viite selle uuesti täitmiseks kööki tagasi.“

Vaene poiss kahvatus Margot' terava hääletooni peale ja ütles: „Aga... aga peakokk Jean nõudis väga kindlalt...“

„Mind ei huvita, mida peakokk Jean nõudis,“ vastas naine. „Viige see siit *jalamaid* minema.“

Kelner noogutas ja kadus koguneva rahva hulka.

Margot astus edasi kasvuhuone lõhnavasse soojusesse, hoides hoolikalt oma ilmet ja kehakeelt rahulikuna. Ta oli teadlik, et ei näe oma mustas kostüümis kaugeltki nii pidulik välja kui smokingites ja õhtukleitides külalised, kuid tundis end täiesti mugavalt. Ta oli lapsepõlvest saadik sadadel sellistel pidudel osalenud. Teda ei heiduta mingid taimed ega pretensioonikas isehakanud prantslasest närukael. Ta vajutas oma kõrvakuulari nuppu ja sosistas: „Margot siin. Mul on vaja Jeaniga rääkida.“

Ta kuulis oma sõnu vastu kajamas ja teadis, et peakokk oli võtnud kuulari kõrvast – kuigi Margot oli nõudnud, et saaks temaga igal ajal ühendust võtta – ning pannud selle ajutise köögi roostevabast terasest tööpinnale. Naine hingas ärritunult välja. Jean LeDille ei olnud tähtsatel üritustel tema lemmikoitlustaja, aga tänase õhtu võõrustaja – Chicago esimene leedi ja botaanika-aia juhatuse esinaine Melissa Sutter – oli nõudnud just teda. Siiani oli mees ainult tujutsenud, vaielnud vastu peaaegu kõigele ja olnud pinnuks Margot' Calvin Kleini kostüümiga kaetud tagumikus. Kui see pidu on möödas ja partnerlussuhe Elite Elegance'iga kindel, kavatseb Margot selle eest hoolitseda, et Jean satuks kõigi Chicago peokorraldajate musta nimekirja. See oli omavahel tihedalt seotud ja kuulujutte armastav ringkond.

Köögis võttis keegi kuulari ja ütles: „Proua Cary, ta käskis öelda, et ei saa praegu rääkida.“

Margot kiristas oma täiuslikult valgeid hambaid, kuid naeratas viisakalt ooperikomitee esimehele ja tema naisele, kui nad

möödusid. Jeanilt ei tellita enam isegi klounikujulist sünnipäevavortti, kui Margot on temaga lõpetanud.

„Pean siis arvatavasti ise tema juurde tulema.“

Sel hetkel ilmus välja Margot' assistent Mandy, siledate juustega brünnett, kes meenutas Margot'le kümnesentimeetristel kontsadel Vene hurta. „Hoolitse selle eest, et see torn oleks kadunud. Sul on aega kaks minutit.“

„Kohe,“ vastas Mandy ja suundus õnnetute kelnerite juurde.

Margot läks läbi raskete plastuste, mis eraldasid kasvuhoonet köögitelgist. Erinevalt kasvuhoone mahedast muusikast ning kuldsest kumavast rohelisest valgusest põlesid siin kiiskavad päevalguslambid ja kütteseadmed. Ruumi täitis Jeani kärkimine, kui ta nõudis, et suupistekandikud otsekohe uuesti täidetak.

Jean oli jässakas kiilanev tihedate tumedate kulmude ja ebaõnnestunud vuntsidega mees. Tema valged kokariided olid kastmeplekilised ja ta irvitas – tõepoolest irvitas – Margot'le vastu, kui naine kööki sisenes.

„Mida sina minu köögis teed?“ nõudis mees liialdatud prantsuse aktsendiga. „Ma ütlesin ju enne. Mitte mingeid kõrvalisi isikuid, kui ma tegelen *loominguga*.“

„Jean, kas sa selgitaksid mulle, miks minu saali keskel on krevetitorn?“

„Mul oli hommikul loomepuhang. Otsustasin sulle krevetitorni ehitada. Ainult nelisada dollarit lisaks. Tegin sulle teene, mis?“

„Oota! Kas nendel röstsaiaidel on krevetisalat?“ küsis Margot, peatades kelneri, kes hakkas just suupistekandikuga köögist välja minema. „Siin pidid olema ju kooreta keedetud vutimunad. Täna peo perenaisel proua Sutteril, kellele sa oled varemgi toitu valmistanud, on krevetiallergia. Mis tähendab, et ta ei või olla isegi samas ruumis inimestega, kes krevette söövad, sest võib proteiiniga kokku puutuda. Ma panin selle igale poole kirja. *Igale poole*.“

Margot osutas tööstuslikule külmkapile, millel oli suurte neonroheliste tähtedega kirjutatud silt PALUN PEA MEELES, ET PROUA SUTTERIL ON TUGEV KREVETIALLERGIA.

Jean lõi käega. „Mina ei loe silte. Minu abi loeb.“

„Jean. Unusta nüüd oma prantsuse aktsent. Me mõlemad teame, et see on umbes sama tõeline kui su naeruväärne juukse-
tutt, ja ütle, millega sa linnapea naist toidad.“

Peakokk, kelle tegelik nimi oli John Dill, kehtas õlgu ja ütles oma loomuliku keskklääne hääldusega: „Turul ei olnud piisavalt vutimune, seega ostsin ma krevette. Sellest pole midagi. Kui linnapea naine on allergiline, teab ta ise ka, et ei või neid puutada. Inimesed teevad alati oma allergiatest liiga suure numbri.“

„Tore teada, et sellise suhtumisega kokk valmistab süütutele inimestele toitu,“ nähvas Margot. Ta hõikas piisavalt valjusti, et kogu köögipersonal kuuleks: „Tooge krevetisaiad ära. Visake need minema ja viige kotid telgist välja. Peske ära käed – kaks korda – ja kõik nõud, mis on krevettidega kokku puutunud – ka kaks korda. Mul on vaja ühte töötajat, kes pole krevettidega kokku puutunud, et teha spetsiaalne krevetivaba suupistevalik proua Sutterile, et me teda toiduga ära ei mürgitaks. Otsekohe.“

Jean podises vihast, aga Margot ei hoolinud sellest. Läbi plastuste ilmus telki Mandy, nurgelisel näol löödud ilme.

„Krevetitorniga on probleem,“ ütles ta. „See on liigutamiseks liiga raske. Aga nad püüavad krevetid kandikutele korjata ja ära tuua, enne kui inimesed märkavad.“

„Olgu see või betoonist. Mul on vaja...“ Margot' lause katkestas kasvuhoonest kostev veider prääksumine, millele järgnesid karjed ja kukkumise kolin... ja jooksmine?

Üks Margot' kuldsetest kulmudest kerkis. „Mis see oli?“

Mandy tegi grimassi. „Kas flamingod söövad krevette?“

Margot viskas kirjutusaluse ja kuulari maha ning tormas läbi plastuste. „Oh ei!“

Flamingod jooksid krevetitorni juures ringi, roosad tiivad laperdamas, ja nokkisid kelnereid, kes püüdsid tornist koorikloomi eemaldada. Külalised tormasid üksteise otsa, püüdes krevetidest hullunud lindudest eemale pääseda, ning selle käigus olid ajanud ümber mitu kokteililauda koos neil põlenud küünaldega. Laudlinad võtsid tuld ning kasvuhoone vihmuti- ja häiresüsteem lülitus sisse. Papagoidele ei meeldinud alarm ega ühtäkki rabelema hakanud inimesed. Nad murdsid puuridest vabaks ja lendasid mööda kasvuhoonet ringi, poetades külaliste riieele protesti märgiks „ordeneid“. Oh, ja proua Sutter punetas ning oli lööbega kaetud.

Margot lubas endale kümme sekundit, et paanikat maha suruda. Tal keeras kõhus. Tema jääkülmad käed värisid. Ta kuulis kõike ja mitte midagi korraga. Ta nägi oma peas, kuidas tema karjäär koos laudlinadega leekides hävib. Edutamine ja partnerlus hajusid suitsupilvedes. Kõik, mida ta oli planeerinud ja elult tahtnud, libises ta sõrmede vahelt valesse kohta sattunud koorikloomade pärast.

Siis jättis Margot oma mured kõrvale ja tegi seda, mida kõige paremini oskas. Ta kustutas tuld nii otseses kui kaudses mõttes. Ta kutsus kohale kiirabi ja tuletõrje, haaras proua Sutteri käekotist Epi-Peni ja süstis naist reide. Põrgu päralt, ta võttis naisel isegi kontsakingad jalast ja karjatas krevette otsivad flamingod tagasi laguuni.

Aga hävitustöö oli juba tehtud. Uudistetoimetuste fotograafid, kes olid valmistunud igavaks õhtuks, pildistades glamuursetes poosides külalisi, tegid nüüd lustakaid pilte läbiligunenud disainerikleitides ja laiali läinud meigiga ühiskonna matroonidest, kes otsisid vihmutite eest varju. Üks külaline, kes oli juhtumisi loomakaitseeltsi liige, hakkas Margot'd flamingode väärkohtlemise pärast hurjutama, kui too püüdis linde inimestest eemale ajada. Ja üks kasvuhoone juhatuse liige ulatas Margot'le tuhandedollarise arve ühe haruldase orhidee eest, mis oli selles möllus maha trambitud.